

Sygn. akt I C 145/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marzena Studzińska

Protokolant: sekr. sąd. Paulina Jastrząb

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2021 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa A. A.

przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę 8 700 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda A. A. kwotę 4 000 złotych (cztery tysiące złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. ustala, iż powód ponosi koszty procesu w 54%, a strona pozwana w 46%, przy czym szczegółowe wyliczenie kosztów pozostawia referendarzowi sądowemu

IV. wypłaca powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 383,80 zł tytułem zwrotu części niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt I C 145/21

UZASADNIENIE

Powód A. A. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 8700 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 12 sierpnia 2020 roku miał miejsce wypadek, w wyniku którego doznał urazów ciała w postaci skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa, powierzchownego urazu powłok głowy, urazów prawego stawu biodrowego, prawej stopy i ręki prawej, zaburzeń adaptacyjnych oraz ogólnych potłuczeń całego ciała. Powód podał, iż obrażenia te spowodowały konieczność jego leczenia i rehabilitacji. Ponadto podniósł, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła mu kwotę 1300 zł tytułem zadośćuczynienia, która jest niewspółmiernie niska do doznanej przez niego szkody i w związku z tym wytoczenie powództwa w niniejszej sprawie jest uzasadnione.

W odpowiedzi na pozew strona (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu przyznała, iż wypłaciła powodowi kwotę 1300 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą ze zdarzenia z dnia 12 sierpnia 2020 roku. Jednocześnie strona pozwana wskazała, iż dochodzona przez powoda kwota zadośćuczynienia jest

znacząco wygórowana, gdyż w przedmiotowym wypadku doznał wyłącznie nieznacznego skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa oraz ogólnych potłuczeń, nieskutkujących jednak powstaniem u niego jakiegokolwiek trwałego uszczerbku na zdrowiu. Strona pozwana podniosła również, iż komfort życia powoda był już wcześniej znacznie obniżony z uwagi na liczne schorzenia, na jakie cierpiał jeszcze przed wypadkiem, a mianowicie przez zmiany zwyrodnieniowe i osteopenię. Strona pozwana zakwestionowała również datę, od której powód domaga się naliczania ewentualnych odsetek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 sierpnia 2020 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego poszkodowany został powód A. A..

Sprawcę wypadku i stronę pozwaną łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, obowiązująca w chwili opisanej powyżej kolizji.

Strona pozwana, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, wypłaciła powodowi kwotę 1300 zł tytułem zadośćuczynienia.

/bezsporne/

Bezpośrednio po wypadku, powód pojechał do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Szpitala w P.. Po przeprowadzeniu badań diagnostycznych, w tym rtg stopy prawej, miednicy, ręki prawej oraz kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, rozpoznano u powoda skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa oraz powierzchowny uraz powłok głowy. W trakcie ww. badań stwierdzono występowanie u powoda zmian zwyrodnieniowo-wytwórczych na przednio-bocznych krawędziach trzonów kręgów lędźwiowych, zmian zwyrodnieniowych w stawach międzywyrostkowych kręgosłupa lędźwiowego oraz w stanie szczytowo-obrotowym kręgosłupa szyjnego. Powodowi zalecono kontrolę w POZ oraz kontrolę psychologiczną. Stwierdzono również niezdolność do pracy powoda do dnia 23 sierpnia 2020 roku.

W dniu 13 sierpnia 2020 roku, powód z uwagi na odczuwane dolegliwości bólowe ponownie udał się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Szpitala w P., gdzie po przeprowadzeniu badań w postaci TK głowy i kręgosłupa szyjnego, nie stwierdzono nowych urazów w związku z wypadkiem z dnia 12 sierpnia 2020 roku.

W dniu 17 sierpnia 2020 roku powód odbył wizytę u lekarza neurologa, który zalecił mu konsultację ortopedyczną.

W dniu 19 sierpnia 2020 roku powód udał się na konsultację do lekarza ortopedy, który stwierdził u niego skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa oraz zalecił stosowanie leków przeciwbólowych, oszczędny tryb życia oraz rozpoczęcie rehabilitacji.

W dniu 26 października 2020 roku powód był konsultowany przez psychologa z powodu zaburzeń adaptacyjnych. Psycholog zalecił powodowi rozpoczęcie psychoterapii.

W okresie od 2 do 14 marca 2021 roku powód korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych na odcinek szyjny kręgosłupa, zaleconych przez lekarza ortopedę.

Po wypadku z 12 sierpnia 2020 roku powód przez miesiąc przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Powód bezpośrednio po wypadku odczuwał bóle kręgosłupa i miał zawroty głowy, przez co zażywał silne leki przeciwbólowe. Powód miał problemy ze snem, czuł się winny za zdarzenie drogowe (mimo, iż nie był jego sprawcą). Obecnie, gdy powód przejeżdża przez miejsce wypadku to odczuwa on duży lęk, niepokój i dyskomfort.

Powód cierpi na schorzenia kręgosłupa, które nie są związane z wypadkiem, któremu uległ 12 sierpnia 2020 roku. Jednakże wypadek spowodował nasilenie tych dolegliwości bólowych u powoda.

/ **dowód:** przesłuchanie stron – zeznania powoda, k.59v, 60; karty informacyjne leczenia szpitalnego z 12 sierpnia 2020 r. i 13 sierpnia 2020 r., k. 1419, informacja dla lekarza kierującego, k. 20-22, 54; konsultacja psychologiczna, k. 23-24; skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z załącznikiem, k. 55-56 /

W wyniku wypadku z dnia 12 sierpnia 2020 roku powód doznał skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa oraz powierzchownego urazu powłok głowy. Obrażenia te nie spowodowały trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda ani dysfunkcji w sprawności narządów ruchu.

Nie istnieje potrzeba leczenia ortopedycznego powoda w związku z odniesionymi przez niego urazami w wyniku zdarzenia z dnia 12 sierpnia 2020 roku. Nie można jednak wykluczyć potrzeby okresowego postępowania w zakresie rehabilitacji (fizykoterapii i kinezyterapii).

/**dowód:** pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii P. N., k. 67-69/

Sąd zważył, co następuje:

Mając na względzie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, iż powództwo jest częściowo zasadne.

Zgodnie z przepisem art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody odpowiedzialność ponosi samoistny posiadacz tego środka komunikacji; jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Na mocy przepisów dotyczących ubezpieczeń majątkowych odpowiedzialność ta spada w istocie na ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku - art. 805 k.c., art. 822 k.c., art. 34 i 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r., o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Z przepisu art. 822 § 1 i 2 k.c. wynika, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Poza sporem było, że sprawca kolizji z dnia 12 sierpnia 2020 roku z udziałem powoda, ubezpieczony był u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za skutki wypadków, a wypadek miał miejsce w okresie ubezpieczenia. W tych okolicznościach, strona pozwana, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy, na podstawie powołanych przepisów, ponosi odpowiedzialność za szkody, wyrządzone osobom trzecim (w przedmiotowej sprawie powodowi) przez sprawcę.

Bezspornym jest również to, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 1300 zł tytułem zadośćuczynienia.

Spór w niniejszej sprawie dotyczy zakresu i rodzaju doznanych przez powoda obrażeń w wypadku z 12 sierpnia 2020 roku, ich związku z przedmiotowym zdarzeniem i konsekwencjach dla zdrowia, a nadto doznanego uszczerbku na zdrowiu oraz rozmiaru odczuwanej przez niego krzywdy. Wobec tego, w świetle art. 6 k.c., to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktu doznania bólu i cierpienia pozostającego w adekwatnym związku przyczynowo – skutkowym z ww. zdarzeniem, a także wykazania wysokości szkody, gdyż powód z tychże faktów wywodziła dla siebie korzystne skutki prawne.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Zadośćuczynienie,

przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość (vide: wyrok SN z dnia 20.04.2006r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.02.2006r., I A Ca 1131/05, LEX nr 194522). Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową, zasadą jest indywidualizacja okoliczności określających rozmiar krzywdy, przy uwzględnieniu konkretnego przypadku, w którym doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Wysokość zadośćuczynienia musi mieć charakter kompensacyjny, a więc przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Rozmiar i rodzaj obrażeń doznanych przez powoda w wyniku wypadku z dnia 12 sierpnia 2020 roku oraz skutki urazu na zdrowiu powoda, Sąd ustalił w szczególności w oparciu o dowód z pisemnej opinii biegłego sądowej z zakresu ortopedii P. N.. Biegły jednoznacznie stwierdził, iż powód w wyniku wypadku doznał powierzchownego urazu głowy oraz skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa. Jednocześnie biegły ustalił, iż powód nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu. Podkreślić należy, iż wnioski do jakich doszedł biegły są konkretne i zostały oparte na wszechstronnej analizie materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu, przedstawiona opinia jest spójna, logiczna i nie budzi żadnych wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego, czy też wiedzy powszechnej.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się również na dokumentacji medycznej oraz zeznaniach powoda dotyczących jego samopoczucia i obrażeń po wypadku. Na podstawie wskazanych dowodów, Sąd ustalił zarówno charakter obrażeń powoda odniesionych na skutek zdarzenia z dnia 12 sierpnia 2020 roku, jak i stan jego zdrowia po wypadku, przebieg leczenia i rehabilitacji.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd uznał, iż rozmiar i stopień nasilenia cierpień fizycznych i psychicznych, jakie powód odczuwał w związku z doznany urazem skręcenia i naderwana odcinka szyjnego kręgosłupa, a także towarzyszący mu dyskomfort w sferze fizycznej (konieczność podjęcia leczenia, w tym usprawniającego) uzasadnia przyznanie mu kwoty 4000 zł (ponad już wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 1300 zł) tytułem zadośćuczynienia za doznany krzywdę w wyniku wypadku z 4 sierpnia 2015 roku.

Zdaniem Sądu, kwota powyższa, zasądzona na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia, będzie dla niego odpowiednią kompensatą za doznany przez niego krzywdę, zwłaszcza zważywszy na to, że wskutek opisanego wyżej wypadku powód doznał obrażeń ciała, w wyniku czego wystąpiła konieczność jego leczenia, odczuwał bóle, zmuszony był kontynuować leczenie, a następnie poddać się rehabilitacji (zaleconej mu przez lekarzy specjalistów), co niewątpliwie utrudniało mu normalne funkcjonowanie i wiązało się z dolegliwościami, ograniczeniem możliwości swobodnego poruszania się oraz koniecznością istotnego ograniczenia aktywności życiowej, w tym zawodowej. Sąd uwzględnił rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, wiek powoda, odczuwane przez niego bóle.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że kwota 4000 zł (ponad już wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 1300 zł) stanowi należyłą kompensatę za krzywdę doznany przez powoda w wyniku wypadku z 12 sierpnia 2020 roku, przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość i nie jest nadmierna, lecz utrzymana w rozsądnych granicach. Nadto przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę to, że nie można wykluczyć okresowego stosowania u powoda zabiegów rehabilitacyjnych. Uwzględniono również okoliczność, że przed wypadkiem u powoda występowały zmiany zwyrodnieniowo-wytwórcze na przednio-bocznych krawędziach trzonów kręgów lędźwiowych, zmiany zwyrodnieniowe w stawach międzywyrostkowych kręgosłupa lędźwiowego oraz w stanie szczytowo-obrotowym kręgosłupa szyjnego.

W pozostałym zakresie powództwo o zapłatę zadośćuczynienia podlegało oddaleniu, bowiem leczenie powoda w związku z wypadkiem z dnia 12 sierpnia 2020 roku zostało zakończone. Sąd wziął również pod uwagę to, że powód cierpi na schorzenia kręgosłupa, które nie są związane z wypadkiem.

W przedmiocie odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2214 ze zm.).

Orzeczenia o kosztach, jak w pkt III wyroku, oparto na przepisie art. 98 § 1 i 3 kpc, 100 kpc i art. 109 § 1 i 2 kpc, biorąc pod uwagę okoliczność, że żądanie powoda zostało uwzględnione w 46%, przy czym szczegółowe wyliczenie kosztów procesu pozostawiono referendarzowi sądowemu (art. 108 § 1 kpc).

Orzeczenie w pkt IV wyroku oparto na przepisie art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.